

David Baldacci

Onder druk

Zwarte Beertjes
Utrecht

•1•

De groep sombere mannen zat in een grote kamer diep onder de grond, die alleen bereikbaar was via één enkele, snelle lift. De kamer was heimelijk gebouwd in de jaren zestig, tijdens de renovatie van het particuliere gebouw dat erboven stond. Oorspronkelijk was deze ‘superbunker’ bedoeld geweest als schuilkelder bij een kernaanval, niet als schuilplaats voor de top van de Amerikaanse regering, maar voor lagere ambtenaren, die zo ‘onbelangrijk’ waren dat ze vermoedelijk niet op tijd zouden kunnen wegkomen maar die toch meer bescherming verdienden dan gewone burgers. Zelfs in het geval van de totale vernietiging bestonden er in de politiek nu eenmaal rangen en standen.

De bunker stamde uit een tijd waarin mensen nog dachten dat je een nucleaire voltrefter kon overleven door je in een stalen cocon in de aarde te begraven. Na de holocaust die de rest van het land zou vernietigen, zouden de leiders uit de puinhopen tevoorschijn komen zonder nog iets om over te regeren, behalve giftige dampen.

Het oorspronkelijke bovengrondse gebouw was allang gesloopt en de kelder lag nu onder een klein winkelcentrum dat al jaren leegstond. De schuilplaats was praktisch vergeten en werd nu nog gebruikt als vergaderruimte door bepaalde mensen binnen de belangrijkste inlichtingendienst van het land. Dat was niet zonder risico, omdat deze besprekingen niets te maken hadden met de officiële functie van deze mannen. De onderwerpen die ze bespraken waren illegaal en in dit geval zelfs crimineel. Daarom waren extra voorzorgsmaatregelen nodig geweest.

De superdikke stalen wanden hadden een extra koperlaag gekregen die, samen met de tonnen aarde boven de kelder, voldoende bescherming bood tegen de elektronische afluisterapparatuur van satellieten of elders. De mannen kwamen niet graag naar deze schuilkelder, omdat het zo lastig was. En zelfs inlichtingenofficieren als zij deed het te veel aan James Bond denken. Helaas cirkelde er tegenwoordig zoveel geavanceerde spionageapparatuur om de aarde dat er bijna geen enkele andere plaats was waar ze nog veilig met elkaar konden praten. Je moest je nu diep in de grond begraven om aan je vijanden te ontkomen en in elk geval was dit een plek waar je elkaar kon ontmoeten met een redelijke

zekerheid dat je gesprekken niet zouden worden opgevangen, zelfs in deze wereld van ultramoderne technologie.

De aanwezigen waren uitsluitend blanke mannen, met grijzend haar. De meesten liepen al tegen de zestig, de verplichte pensioenleeftijd bij de dienst. Ze waren zakelijk en onopvallend gekleed en hadden net zo goed artsen, advocaten of effectenmakelaars kunnen zijn. Wie hen zag, zou zich waarschijnlijk de volgende dag al geen van de gezichten meer kunnen herinneren. Die anonimiteit was hun handelsmerk. Voor deze mensen konden zulke details het verschil betekenen tussen leven en – een vaak gewelddadige – dood.

Gezamenlijk kende deze klik duizenden geheimen die nooit bekend zouden worden bij het grote publiek, omdat het grote publiek niet verheugd maar verontwaardigd zou zijn over die geheimen en alles wat er mee samenhang. Toch vroeg Amerika vaak om resultaten – op economisch, politiek, sociaal of ander gebied – die alleen mogelijk waren door bepaalde delen van de wereld in puin te leggen. Het was de taak van deze mannen om te bedenken hoe ze dat clandestien konden realiseren, zonder de Verenigde Staten een slechte naam te bezorgen en het land te bewaren voor hinderlijke internationale terroristen en andere buitenlanders die niet gelukkig waren met dit soort ontwikkelingen in de wereld.

Het doel van de bespreking van vanavond was de moord op Faith Lockhart. Officieel was het de CIA bij presidentieel decreet verboden zich met moordaanslagen bezig te houden, maar hoewel deze mannen in dienst waren van de Agency, zaten ze hier niet in hun officiële hoedanigheid. Dit was een particuliere onderneming en ze waren het er allemaal over eens dat Lockhart moest sterven, en gauw. Het welzijn van het land hing ervan af. Daar waren deze mannen zich terdege van bewust, ook al zagen Amerikaanse presidenten dat soms niet in. Maar omdat er een mensenleven in het geding was, heerste er een geprikkelde stemming, als onder een stel agressieve senatoren die op Capitol Hill over subsidies van miljarden dollars kibbelden.

‘Wat je dus bedoelt,’ zei een van de grijze mannen terwijl hij met een slanke wijsvinger door de rokerige ruimte priemde, ‘is dat we behalve Lockhart ook een federale agent uit de weg moeten ruimen.’ De man schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Waarom zouden we een van onze eigen mensen vermoorden? Dat kan rampzalige gevolgen hebben.’

De man aan het hoofd van de tafel knikte bedachtzaam. Robert Thornhill was de meest gezaghebbende veteraan uit de koude oorlog, een man met een unieke status binnen de CIA. Zijn reputatie was onaantastbaar, zijn lijst van successen ongeëvenaard. Als adjunct-directeur Ope-

raties regeerde hij over de ultieme vrijplaats van de CIA. De DDO, of *Deputy Director Operations*, was verantwoordelijk voor operaties in het buitenland waarbij militaire inlichtingen moesten worden verzameld. Het Directoraat Operaties van de CIA stond officieus bekend als het ‘spionnennest’ en de identiteit van de adjunct-directeur was niet eens publiek bekend. Het was de ideale omgeving voor het regelen van clandestiene zaken.

Thornhill had deze selecte groep georganiseerd, en alle leden waren net zo bezorgd over de situatie binnen de CIA als hij. Thornhill had zich het bestaan van deze opgeblazen ondergrondse tijdscapsule herinnerd en het geld gevonden om de kelder heimelijk op te knappen en alle voorzieningen te herstellen. Het wemelde in dit land nu eenmaal van de overheidsspeeltjes die met belastinggeld werden betaald en soms nergens toe dienden. Nou ja, grapte Thornhill bij zichzelf, als de regering het zuurverdiende geld van haar burgers niet verspilde, wat zou ze dan anders moeten doen?

Terwijl hij met zijn hand over de roestvrijstalen console met de vreemde ingebouwde asbakjes streek, de gefilterde lucht opsnoof en de beschermende koelte van de aarde om zich heen voelde, gingen zijn gedachten terug naar de tijd van de koude oorlog. Toen was er tenminste nog enige zekerheid geweest, met de hamer en sikkel als grote vijand. Hij stond liever tegenover de logge Russische beer dan tegenover een snelle adder die je pas ontdekte op het moment dat hij met zijn giftanden een uitval deed. Er waren heel wat landen en groeperingen die niets liever wilden dan de Verenigde Staten ten val brengen. Het was zijn werk om dat te voorkomen.

Hij liet zijn blik langs de gezichten rond de tafel glijden, peilde de vaderlandslievendheid van de aanwezigen en was niet ontevreden. Zo lang als hij zich kon herinneren had hij maar één wens gehad: Amerika dienen. Zijn vader had bij de OSS gewerkt, de voorganger van de CIA in de Tweede Wereldoorlog. Hij had weinig geweten van wat zijn vader deed, maar de man had hem wel het besef bijgebracht dat je je leven niet mooier kon besteden dan in dienst van je land. Zodra hij van Yale kwam, was Thornhill bij de CIA gegaan. En tot de dag waarop hij stierf was zijn vader trots op hem geweest. Maar niet trotser dan de zoon op zijn vader.

Thornhill had zilvergrijs haar dat hem een gedistingeerd voorkomen gaf. Zijn ogen waren grijs en levendig, zijn kin hoekig. Hij had een diepe, beschaafde stem. Technisch jargon en de gedichten van Longfellow rolden hem met hetzelfde gemak van de lippen. De man droeg nog altijd driedelige pakken en rookte liever pijp dan sigaretten. Hij was in-

middels achtenvijftig en had rustig zijn dagen bij de CIA kunnen slijten om daarna met pensioen te gaan als een bereisd en erudiet ambtenaar. Maar hij peinsde er niet over om in stilte afscheid te nemen, en de reden daarvoor was duidelijk.

De laatste tien jaar waren de taken en het budget van de CIA gedeclineerd. Dat was een rampzalige ontwikkeling, omdat de brandhaarden die nu overal ter wereld oplaaiden vaak werden veroorzaakt door fanatici die geen verantwoording schuldig waren aan politieke organen, maar wel de middelen hadden om massavernietigingswapens aan te schaffen. En hoewel bijna iedereen dacht dat hightech de remedie was tegen alle kwalen van de wereld, konden zelfs de modernste satellieten niet door de straatjes van Bagdad, Seoul of Belgrado slenteren om de emotionele stemming daar te peilen. Computers in de ruimte konden nooit ontdekken wat mensen dachten en wat voor duivelse plannen ze koesterden in hun hart. Een slimme agent die bereid was zijn of haar leven te wagen werd door Thornhill nog altijd hoger aangeslagen dan de beste hardware die voor geld te koop was.

En Thornhill beschikte gelukkig over zo'n kleine groep goede agenten binnen de CIA, die volkomen loyaal waren aan hem en zijn geheime strategie. Ze hadden allemaal hard gewerkt om de dienst haar vooraanstaande positie terug te geven. En eindelijk had Thornhill nu de mogelijkheid daartoe gevonden. Het zou niet lang meer duren voordat hij vooraanstaande Congresleden, senatoren en zelfs de vice-president in zijn macht zou hebben – voldoende hoge bureaucraten om elke commissie te kunnen manipuleren. Thornhill zou zijn begroting weer zien stijgen, zijn menskracht zien toenemen en zijn dienst weer haar oude positie in de wereld zien heroveren.

Die strategie had goed gewerkt voor J. Edgar Hoover en de FBI. Het was geen toeval, dacht Thornhill, dat het budget en de invloed van het Bureau veel groter waren geworden onder het bewind van de vroegere directeur, dankzij de 'geheime' dossiers die hij over belangrijke politici zou hebben aangelegd. Als er één organisatie in de wereld was die Robert Thornhill met heel zijn wezen haatte, was het de FBI. En hij zou alle middelen gebruiken die nodig waren om zijn eigen dienst weer aan de top te brengen, ook al zou hij daarvoor de aanpak van zijn bitterste vijand moeten kopiëren.

Ik zal je nog overtroeven, Ed.

Thornhill richtte zijn aandacht weer op de mannen om zich heen. 'Het zou natuurlijk prettiger zijn als we niet een van onze eigen mensen hoefden te elimineren,' zei hij. 'Maar het feit is dat de FBI haar dag en nacht bewaakt. Het enige moment waarop ze echt kwetsbaar is, is als ze

naar dat huisje gaat. Ze kunnen haar elk moment tot beschermde getuige verklaren, dus moeten we toeslaan bij dat huis.'

'Oké,' zei iemand anders, 'dan ruimen we Lockhart uit de weg, maar laten we die FBI-agent in leven. Allemachtig, Bob!'

Thornhill schudde zijn hoofd. 'Dat risico is te groot. Ik weet dat het heel treurig is om een collega te moeten doden, maar we mogen onze verantwoordelijkheid niet ontlopen. Dat zou een rampzalige vergissing zijn. Je weet wat we in deze operatie hebben geïnvesteerd. Het mag niet fout gaan.'

'Verdomme, Bob,' protesteerde de ander weer, 'besef je wel wat er zal gebeuren als de FBI erachter komt dat wij een van hun mensen hebben vermoord?'

'Als we zoiets niet geheim kunnen houden, zitten we in het verkeerde vak,' snauwde Thornhill. 'Dit is niet de eerste keer dat er mensenlevens zijn geofferd.'

Iemand anders boog zich naar voren in zijn stoel. Hij was de jongste van de groep, maar verdiende hun respect met zijn scherpe verstand en zijn efficiënte, uiterst meedogenloze werkwijze.

'We praten nu over een scenario om Lockhart te doden om op die manier een FBI-onderzoek naar Buchanan te torpederen. Waarom doen we geen beroep op de directeur van de FBI om zijn mensen terug te roepen? Dan hoeven er geen slachtoffers te vallen.'

Thornhill keek zijn jongere collega teleurgesteld aan. 'En hoe wil je de FBI-directeur uitleggen waarom wij dat vragen?'

'Misschien een glimp van de waarheid?' opperde de man. 'Dat moet zelfs in de inlichtingenwereld mogelijk zijn, of niet?'

Thornhill glimlachte warm. 'Dus moet ik tegen de directeur van de FBI, die tussen haakjes ons allemaal graag zou willen bijzetten in een museum, zeggen dat hij de kans op een sensationeel onderzoek maar moet laten lopen, zodat de CIA met illegale middelen zijn eigen dienst te slim af kan zijn? Geweldig. Waarom heb ik dat zelf niet bedacht? Welke gevangenis heb jij uitgekozen voor je straf?'

'Jezus, Bob, we werken tegenwoordig sámen met de FBI. Het is geen 1960 meer. Denk eens aan het CTC.'

Het CTC was het Counter Terrorism Center, een gezamenlijk project van de CIA en de FBI om het terrorisme te bestrijden door de uitwisseling van informatie en middelen. Alle betrokkenen vonden het een succes, maar Thornhill zag het als de zoveelste poging van de FBI om zijn grijpprage vingertjes in zijn pap te houden.

'Ik heb wel wat ervaring met het CTC,' zei Thornhill. 'Ik vind het een ideale mogelijkheid om te volgen wat het Bureau in zijn schild voert, en

dat is meestal niet erg fraai, wat ons betreft.’

‘Toe nou, we staan allemaal aan dezelfde kant, Bob.’

Thornhill keek de jongere man aan met een blik die iedereen in de kamer een rilling over de rug deed lopen. ‘Ik verzoek je vriendelijk om dat in mijn bijzijn nooit meer te zeggen,’ zei Thornhill.

De man verbleekte en liet zich terugzakken in zijn stoel.

Thornhill klemde zijn pijp tussen zijn tanden. ‘Moet ik je soms voorbeelden geven van de manier waarop de FBI de eer heeft opgeëist voor onze successen? Voor het bloed van onze agenten? Voor de talloze keren dat wij de wereld voor de totale vernietiging hebben behoed? Hoe ze alle onderzoeken manipuleren om de concurrentie kapot te maken en hun eigen belachelijke budget nog verder op te schroeven? Moet ik je een lijstje geven van al die momenten uit mijn zesendertigjarige loopbaan dat de FBI heeft geprobeerd onze missie en onze mensen in diskrediet te brengen? Nou?’ De andere man schudde langzaam zijn hoofd toen Thornhill hem ijzig aanstaarde. ‘Het kan me niet schelen of de directeur van de FBI persoonlijk hier naartoe zou komen om mijn voeten te kussen en me onvoorwaardelijk trouw te zweren; ik laat me niet vermurwen. Nooit! Is dat duidelijk?’

‘Heel duidelijk,’ antwoordde de jongere man, hoewel hij moeite had om niet verbijsterd zijn hoofd te schudden. Iedereen in deze kamer, behalve Robert Thornhill, wist dat de FBI en de CIA heel redelijk met elkaar overweg konden. Hoewel de FBI zich wel eens op de voorgrond drong bij gezamenlijke onderzoeken omdat ze nu eenmaal over meer middelen beschikten dan wie ook, waren ze zeker niet bezig met een heksenjacht om de CIA ten val te brengen. Maar de mannen in deze kamer begrepen ook dat Robert Thornhill de FBI als hun grootste vijand zag. En ze wisten dat Thornhill tientallen jaren geleden een expert was geweest in het organiseren van moordaanslagen voor de CIA. Waarom zou je zo’n man dan kwaad maken?

‘Maar als we die agent doden,’ zei een ander, ‘zal de FBI dan niet beginnen aan een kruistocht om de waarheid boven tafel te krijgen? Ze zijn in staat de hele aarde te verschroeien. Hoe goed wij ook zijn, de FBI is altijd sterker. En waar blijven we dan?’

Er klonk instemmend gemompel van de anderen. Thornhill keek voorzichtig om zich heen. Deze groep mannen vormde een kwetsbaar bondgenootschap. Stuk voor stuk waren het paranoïde, ondoorgroedelijke kerels die gewend waren hun eigen plan te trekken. Het was al een wonder dat hij hen allemaal in één kamer had weten te verzamelen. ‘Natuurlijk zal de FBI alles doen om de moord op een van hun agenten, en de kroongetuige in zo’n uniek en belangrijk onderzoek, op te los-

sen. Dus stel ik voor hun die oplossing, ónze oplossing, op een presenteerblaadje aan te bieden.’ Ze keken hem nieuwsgierig aan. Hij nam een slok water uit zijn glas en nam even de tijd om zijn pijp te stoppen. ‘Nadat ze Buchanan jarenlang met zijn onderneming heeft geholpen, heeft Faith Lockhart last gekregen van haar geweten of van paranoia. Ze is naar de FBI gegaan en heeft hun alles verteld wat ze weet. Gelukkig had ik dat al zien aankomen. Maar Buchanan weet nog niet dat zijn partner hem heeft verraden. Of dat wij van plan zijn haar te elimineren. Dat weten wij alleen.’

Thornhill feliciteerde zichzelf met die laatste opmerking. Het klonk goed. Alwetend. Het was tenslotte hun vak om alles te weten.

‘Maar misschien vermoedt de FBI dat hij iets van haar verraad weet of daar binnenkort wel achterkomt. En dus heeft niemand in de wereld een beter motief om Faith Lockhart te vermoorden dan Danny Buchanan.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg zijn criticus.

‘Wat ik bedoel,’ antwoordde Thornhill kortaf, ‘is heel eenvoudig. In plaats van Buchanan de kans te geven te verdwijnen, tippen we de FBI dat hij en zijn cliënten het verraad van Lockhart hebben ontdekt en haar en de agent hebben laten vermoorden.’

‘Maar als ze Buchanan te pakken krijgen, zal hij hun alles vertellen,’ wierp de man onmiddellijk tegen.

Thornhill keek hem aan zoals een teleurgestelde leraar naar een tegenvallende leerling kijkt. In het afgelopen jaar had Buchanan hun bijna alle wapens in handen gegeven die ze nodig hadden. Hij had nu zijn nut verloren.

Die waarheid drong ook langzaam tot de groep door.

‘Dus we tippen de FBI postúúm over Buchanan. Drie doden. Pardon, drie moorden,’ zei iemand anders.

Thornhill keek de kamer door en peilde zwijgend de reactie van de anderen op deze discussie, op zijn plan. Ondanks hun bezwaren tegen de eliminatie van een FBI-agent wist hij dat drie doden weinig betekenden voor deze mannen. Ze waren nog van de oude school, die heel goed begreep dat zulke offers nodig waren. Het vak dat zij uitoefenden kostte mensen soms het leven. Maar het voorkwam soms ook een oorlog. Drie mensen doden om er drie miljoen te redden – wie kon daar iets tegenin brengen? Zelfs als de slachtoffers betrekkelijk onschuldig waren. Iedere soldaat die in een oorlog sneuvelde was onschuldig. Clandestiene actie, in inlichtingenkringen vreemd genoeg ‘de derde optie’ genoemd – tussen diplomatie en openlijke oorlog – was het terrein waarop de CIA zijn werkelijke waarde kon bewijzen, vond Thornhill. Hoewel het ook

de oorzaak was geweest van enkele van de grootste fiasco's van de dienst. Maar zonder risico was er geen kans op glorie. Die tekst mochten ze op zijn grafsteen zetten.

Thornhill hield geen officiële stemming. Dat was ook niet nodig.

‘Dank u, heren,’ zei Thornhill. ‘Ik regel alles wel.’ En hij schorste de vergadering.

•2•

Het kleine, met houten dakpannen bedekte huis stond eenzaam aan het einde van een korte, met grind geplaveide weg. In het zand van de bermen woekerden paardebloemen, zuring en muur. Het bouwvallige huisje stond op een open plek van een halve hectare en werd aan drie kanten omringd door bossen waar de bomen met elkaar concurreerden om het zonlicht. Vanwege *wetlands* en andere ontwikkelingsproblemen waren er nooit andere huizen in de buurt van het tachtig jaar oude huisje verrezen. Het dichtstbijzijnde dorp lag op ongeveer vijf kilometer rijden, of half die afstand als je de moed had om te voet het dichte bos te doorkruisen.

De afgelopen twintig jaar was het rustieke huisje regelmatig gebruikt voor spontane jongerenfeestjes, en soms door zwervende daklozen op zoek naar de betrekkelijke luxe en veiligheid van vier muren en een dak, hoe bouwvallig ook. De huidige eigenaar, die het kort geleden had geërfd, zag er weinig brood in en had daarom besloten het te verhuren. Hij had zelfs een enthousiaste huurder gevonden die bereid was één jaar huur vooruit te betalen, contant.

Deze avond golfde het enkelhoge gras in de voortuin door de kracht van de aanwakkerende wind. De rij dikke eiken achter het huis weerspiegelde de bewegingen van het gras door in hetzelfde ritme door te buigen. Het leek haast niet mogelijk, maar behalve de wind waren er bijna geen andere geluiden.

Bijna.

In de bossen, een paar honderd meter recht achter het huis, plensden een paar voeten door de bedding van een ondiep beekje. Dat het dichtbegroeide terrein lastig begaanbaar was in het donker, zelfs bij een drie-

kwart volle maan, bleek wel uit de vuile broek en de doorweekte schoenen van de man. Hij bleef even staan om zijn bemodderde schoenen schoon te schrapen tegen de stam van een omgevallen boom.

Lee Adams liep nu eens te zweten en dan weer te rillen na de inspannende tocht. Hij was eenenveertig, een meter vijftachtig lang en sterk als een beer. Hij werkte hard aan zijn conditie, wat goed te zien was aan zijn biceps en zijn deltaspiereën. Fit blijven was een vereiste in zijn vak. Hoewel hij vaak dagenlang in een auto zat, of in een bibliotheek of een gerechtsgebouw om microfiches door te lezen, moest hij vaak ook in bomen klimmen, tegenstanders uitschakelen die soms nog sterker waren dan hij, of – zoals nu – in het holst van de nacht door dichte bossen met lastige greppels manoeuvreren. Wat extra spierkracht kon dan geen kwaad. Maar hij was geen twintig meer en dat liet zijn lichaam hem duidelijk merken.

Lee had dik golvend bruin haar dat constant over zijn ogen viel, een snelle en aanstekelijke lach, hoge jukbeenderen en sympathieke blauwe ogen waar meisjes en vrouwen al vanaf de basisschool regelmatig voor waren gevallen. Maar hij had in zijn loopbaan zoveel botten gebroken en andere blessures opgelopen dat zijn lichaam zich veel ouder voelde dan het eruitzag. En daarmee werd hij elke ochtend bij het opstaan geconfronteerd: de krampjes en de pijntjes. Een gevaarlijk gezwel of gewoon artritis? vroeg hij zich wel eens af. Maar wat deed het ertoe? God bepaalde zelf wel wanneer Hij je kaartje afstempelde. Gezond eten en wat oefenen met gewichten of een hometrainer zouden weinig invloed hebben op de beslissing van de Grote Man om je ballonnetje lek te prikken.

Lee tuurde voor zich uit. Hij zag het huisje nog niet. Het bos was te dicht. Hij prutste wat aan de knoppen van de camera die hij uit zijn rugzak had gehaald terwijl hij stond uit te blazen. Lee had deze tocht al vaker gemaakt, maar hij was nog nooit in het huis geweest. Hij had wel dingen gezien, vreemde dingen. Daarom was hij teruggekomen. Het werd tijd om de geheimen van deze plek te ontraadselen.

Toen hij weer op adem was, sjokte Lee verder, met de wegluchtende dieren van het bos als enig gezelschap. Het wemelde van de herten, konijnen, eekhoorns en zelfs bevers in dit nog ongerepte deel van noordelijk Virginia. Onder het lopen luisterde Lee naar het gefladder van vliegende beesten. Het enige dat hij zich daarbij kon voorstellen waren hondsdolle, schuimbekkende vleermuizen die blind rondom zijn hoofd scheerden. En bij elke stap leek hij in een wervelstorm van muggen terecht te komen. Hoewel hij een aardig voorschot had gekregen, en contant, overwoog hij serieus om zijn tarief voor deze missie wat op te schroeven.

Toen hij de rand van het bos naderde bleef Lee weer even staan. Hij had veel ervaring in het bespioneren van huizen, mensen en hun bezigheden. Langzaam en systematisch, dat was de beste methode. Net als een piloot die een checklist afwerkte. En maar hopen dat er geen onverwachte dingen gebeurden, zodat je moest improviseren.

Lee's gebroken neus was een onderscheiding die hij had verdiend als amateurbokser in de marine, waar hij zijn jeugdige agressie had botgevierd in een vierkante ring met touwen er omheen, tegen opponenten van hetzelfde gewicht en hetzelfde niveau. Twee stevige handschoenen, een paar snelle handen en voeten, een sluwe tactiek en een sterk hart waren zijn wapens geweest – in de meeste gevallen voldoende voor de overwinning.

Na zijn diensttijd was het redelijk goed met hem gegaan. Nooit rijk, nooit echt arm, meestal zijn eigen baas, meestal vrij en nooit echt alleen, hoewel hij nu al bijna vijftien jaar gescheiden was. Het enige goede dat uit dat huwelijk was voortgekomen was net twintig geworden. Zijn dochter was lang, blond en intelligent, studeerde met een volledige beurs aan de universiteit van Virginia en was een ster in het vrouwenvoetbalteam. Maar de afgelopen tien jaar had Renee Adams niets met haar vader te maken willen hebben, met de zegen van haar moeder, die Renee haar vooroordelen had opgedrongen. En dan te bedenken, dacht Lee, dat zijn ex zo lief had geleken toen ze pas met elkaar gingen, zo gecharmeerd van zijn marine-uniform en zo wild in bed.

Zijn ex-vrouw, een voormalige stripper die Trish Bardoe heette, was als reactie op hun scheiding meteen hertrouwd met een zekere Eddie Stipowicz, een werkloze ingenieur met een drankprobleem. Lee dacht dat het fout ging en had de voorgedij over Renee opgeëist met het argument dat haar moeder en stiefvader niet voor haar konden zorgen. Ongeveer op dat moment had Eddie, een onbetrouwbare etterbak aan wie Lee hartgrondig de pest had, min of meer bij toeval een soort microchip uitgevonden waarmee hij miljoenen had verdiend. Daarna had Lee's voorgedijzaak niet veel kans meer. Om nog meer zout in de wond te wrijven waren er verhalen over Eddie verschenen in de *Wall Street Journal*, *Time*, *Newsweek* en een aantal andere bladen. Hij was een beroemdheid. Hun huis was zelfs gefotografeerd voor *Architectural Digest*.

Lee had dat nummer van *Digest*. Trish' nieuwe huis was obscene groot en voornamelijk ingericht in karmozijnrood en donker aubergine, waardoor het op de binnenkant van een doodskest leek. De ramen waren zo groot als de vensters van een kathedraal, in de meubels kon je verdwalen en er waren genoeg panelen, trappen en ander houtwerk om een gemiddelde stad in het Midden-Westen een jaar lang warm te kun-

nen stoken. Ze hadden zelfs stenen fonteinën met naakte figuren. Mooi toch? Er was ook een foto opgenomen van het gelukkige stel zelf. Lee had er zelf een ondërschrift bij bedacht: ‘Freak en seksbom winnen prijs voor wansmaak.’

Maar één foto had meteen zijn aandacht getrokken: Renee op de prachtigste hengst die Lee ooit had gezien, op een grasveld dat zo groen en glad gemaaid was dat het een vijver van zëglas leek. Lee had de foto uitgeknipt en veilig opgeborgen in een soort familie-album. Natuurlijk vermeldde het artikel niets over hem. Waarom zou het ook? Maar de verwijzing naar Renee als Eds dochter had hem wel gestoken.

‘Stiefdochter,’ had Lee hardop gezegd toen hij het las. ‘Stiefdochter! Dat kun je me niet afnemen, Trish.’ Meestal was hij niet jaloers op de rijkdom van zijn ex-vrouw, omdat zijn dochter daardoor nu niets te kort kwam. Maar het deed wel pijn.

Als je iets al zo lang had, iets wat je had gemaakt met een deel van jezelf, iets waar je meer van hield dan waarschijnlijk goed voor je was, en het dan weer kwijtraakte... Lee dacht er liever niet te lang over na. Hoe groot en flink hij ook was, als hij dacht aan dat diepe gat, midden in zijn borst, begon hij te janken als een klein kind.

Het leven kon vreemd zijn. Zoals wanneer de dokter je kerngezond verklaarde en je de volgende dag dood neerviel.

Lee keek naar zijn bemodderde broekspijpen en masseerde een vervelende kramp uit zijn vermoeide been terwijl hij met zijn andere hand een mug uit zijn oog sloeg. Een huis zo groot als een hotel, met bedienden, fonteinën, grote paarden, een gestroomlijnde privé-jet... Wat een zorgen, allemaal.

Lee klemde de camera tegen zijn borst. Er zat een 400-film in, die Lee had ‘opgevoerd’ door de instelling van de camera op 1600 iso te zetten. Een snelle film had minder licht nodig en door een kortere sluitertijd verkleinde hij de kans op onscherpe foto’s door bewegingen of trillingen van de camera. Hij klikte er een 600-mm telelens op en installeerde het statief van de lens.

Hij tuurde tussen de takken van een wilde kornoelje door en stelde de lens scherp op de achterkant van het huisje. Verspreide wolken dreven langs de maan en maakten de duisternis om hem heen nog dieper. Hij maakte een serie foto’s en borg de camera weer op.

Het probleem was dat hij van hieruit niet kon zien of er op dit moment iemand in het huisje was of niet. Er brandde geen licht, maar misschien was er ergens een kamer waarvan het licht niet naar buiten straalde. Bovendien was de voorkant van het huis aan het gezicht onttrokken en misschien stond daar een auto geparkeerd. Bij andere gelegenheden

had hij de banden- en voetsporen bestudeerd, maar die hadden hem niet veel wijzer gemaakt. Er kwamen maar weinig auto's over deze weg en al helemaal geen wandelaars of joggers. De enige auto's die hij had gezien waren weer gekeerd omdat ze een verkeerde afslag hadden genomen. Allemaal, behalve één.

Hij keek omhoog naar de lucht. De wind was gaan liggen. Lee schatte dat de maan nog wel even achter de wolken zou blijven. Hij slingerde de rugzak weer over zijn schouders, spande even zijn spieren alsof hij al zijn energie verzamelde, en waagde zich toen uit het bos.

Geruisloos sloop hij naar een plek waar hij achter een paar struiken kon hurken om zowel de voorkant als de achterkant van het huisje in het oog te houden. Terwijl hij keek, werd het wat lichter omdat de wolken voor de maan verdwenen. De maan zelf leek hem slaperig te bespieden, nieuwsgierig naar wat hij uitspookte.

Hoe afgelegen het huis ook leek, het was maar drie kwartier rijden naar het centrum van Washington. Daarom lag het heel gunstig voor bepaalde zaken. Lee had inlichtingen ingewonnen over de eigenaar, maar die was brandschoon. Informatie over de huurder was moeilijker te vinden geweest.

Lee haalde een apparaat tevoorschijn dat eruitzag als een cassette-recorder maar in werkelijkheid een lock-pick was, een elektrische loper met batterijen, in een etui met een rits. Hij zocht een geschikte bit om het slot te forceren en met een sleuteltje bevestigde hij de bit in de loper. Zijn vingers werkten snel en efficiënt, ook toen er weer wolken voor de maan schoven en het nog donkerder werd. Lee had dit al zo vaak gedaan dat hij zijn inbrekersgereedschap zelfs met zijn ogen dicht nog met bewonderenswaardige precisie in elkaar kon zetten.

Overdag had hij de sloten van het huis al verkend door zijn kijker. Dat was hem niet meegevallen. Veiligheidssloten op alle buitendeuren en spanjoletsloten op de ramen van de begane grond én de eerste verdieping. Het zag er allemaal splinternieuw uit. En dat voor een bouwvallig huisje ergens in de wildernis.

Ondanks het koele weer verscheen er een druppeltje zweet op Lee's voorhoofd toen hij daarover nadacht. Nerveus tastte hij naar de 9-mm in de holster aan zijn riem. Het metaal voelde geruststellend aan. Hij nam even de tijd om het single-action pistool door te laden, met de veiligheidspal er nog op.

Het huisje had ook een alarmsysteem. Dat had hem helemaal verbaasd. Als hij verstandig was, zou Lee nu al zijn spullen inpakken en naar huis gaan om zijn opdrachtgever te melden dat het onbegonnen werk was. Maar hij had zijn trots. Hij zou doorzetten totdat er iets gebeurde

waardoor het echt niet meer ging. En Lee kon heel hard lopen als het nodig was.

Het huisje binnendringen zou niet zo moeilijk zijn, vooral omdat hij de code van het alarm kende. Dat was hem gelukt toen hij er voor de tweede keer was en twee mensen naar het huisje zag komen. Hij wist al dat er een alarm was, daarom had hij zijn maatregelen genomen. Hij was het stel vóór geweest en had gewacht tot ze weer naar buiten kwamen. Toen ze vertrokken had de vrouw de code ingevoerd om het alarm in te schakelen. Lee, die achter dezelfde struiken verborgen lag als nu, had heel toevallig een elektronisch speeltje bij zich dat de code gewoon uit de lucht plukte, als een honkbalhandschoen die een bal ving. Een elektrisch stroompje veroorzaakt een magnetisch veld, net als een kleine zender. Op het moment dat de lange vrouw de cijfers intoetste, gaf het alarmsysteem een discreet signaal af voor elk cijfer, dat door Lee's elektronische handschoen werd opgevangen.

Lee keek nog eens naar de wolken, trok een paar latex handschoenen met versterkte vingertoppen en palmkussentjes aan, pakte zijn zaklantaarn en haalde diep adem. Een minuut later verliet hij de beschutting van de struiken en sloop voorzichtig naar de achterdeur. Hij trok zijn bemodderde schoenen uit en zette ze naast de deur. Hij wilde geen sporen achterlaten van zijn bezoek. Goede privé-detectives waren onzichtbaar. Lee hield de zaklamp onder zijn arm geklemd terwijl hij de looper in de deur stak en het apparaatje inschakelde.

Hij gebruikte de elektrische looper gedeeltelijk omdat het zo snel ging, maar ook omdat hij niet veel ervaring had met het forceren van sloten. Met die ouderwetse lopers moest je regelmatig oefenen om je vingers gevoelig te houden voor de ligging van de breeklijn en de subtiele verandering in spanning als de tuimelaars van het slot aan hun kleine dans begonnen. Een ervaren inbreker of slotenmaker kon met zo'n ouderwets apparaat sneller werken dan Lee met zijn moderne elektronica. Maar dat was een echt vak, en Lee kende zijn beperkingen. Gelukkig voelde hij de schoot van het slot al gauw terugschuiven.

Toen hij de deur openduwde, werd de stilte verstoord door het zachte piepen van het alarmsysteem. Snel vond hij het bedieningspaneel, toetste de zes cijfers in en meteen verstomde het gepiep. Op het moment dat Lee zachtjes de deur achter zich sloot besepte hij dat hij nu een crimineel was.

De man liet zijn geweer zakken en de rode stip van het laservizier van het wapen verdween van de brede rug van de nietsvermoedende Lee Adams. De man met het geweer was Leonid Serov, een voormalige

KGB-officier, gespecialiseerd in moordaanslagen. Na de ineenstorting van de Sovjet-Unie was Serov zijn baan kwijtgeraakt, maar ook in de ‘beschaafde’ wereld was veel vraag naar zijn bedrevenheid in het doden van mensen. Hoewel hij ook als communist jarenlang niets te klagen had gehad met een eigen appartement en een eigen auto, was Serov als kapitalist bijna van de ene op de andere dag steenrijk geworden. Als hij dat eerder geweten had...

Serov kende Lee Adams niet en had geen idee wat hij hier deed. Hij had hem pas opgemerkt toen Adams van achter de struiken naar het huis toe rende, omdat hij vanaf de andere kant door het bos gekomen was. De geluiden van zijn nadering waren overstemd door de wind, veronderstelde de Rus terecht.

Serov keek op zijn horloge. Ze konden nu elk moment arriveren. Hij inspecteerde de lange geluiddemper die op het geweer was gemonteerd en wreef zachtjes over de lange snuit, alsof het een huisdier was, alsof hij zijn gevoel van onoverwinnelijkheid op het glimmende metaal wilde overbrengen. De kolf was een speciale combinatie van kevlar, glasvezel en grafiet, die bijzonder stabiel was. Het wapen had geen conventionele boring maar een afgerond rechthoekig profiel, een zogeheten polygonale boring, met een draaiing naar rechts. Daardoor moest de snelheid met ruim acht procent worden vergroot en – nog belangrijker – kon een kogel uit dit geweer bij ballistisch onderzoek praktisch onmogelijk worden geïdentificeerd omdat de loop geen groeven had die duidelijke sporen op de kogel nalieten als die het wapen verliet. Succes was afhankelijk van kleine details. Op die filosofie had Serov zijn hele carrière gebouwd.

Het huis stond zo afgelegen dat Serov had overwogen om de geluiddemper te verwijderen en te vertrouwen op zijn ervaring als schutter, zijn hightech vizier en zijn goed voorbereide vluchtroute. Dat zelfvertrouwen leek hem gerechtvaardigd. Als je iemand in een verlaten gebied vermoordde, wie zou het dan horen? En klonk een gewerschot anders dan het kraken van een vallende boom? Sommige geluiddempers konden de baan van een schot nadelig beïnvloeden, met het vervelende resultaat dat niet het doelwit de klos was, maar de huurmoordeenaar zelf, als zijn cliënt van de mislukking hoorde. Maar Serov had zelf toezicht gehouden op de constructie van deze demper en was ervan overtuigd dat het ding goed werkte.

De Rus bewoog zich even om de kramp in zijn schouder te verlichten. Hij was hier al sinds het invallen van de duisternis, maar hij was gewend om lang te wachten. En hij werd nooit moe. Hij nam het leven ernstig genoeg voor een behoorlijke dosis adrenaline wanneer hij iemand an-

ders dat leven moest ontnemen. Risico's hielden je alert. Of je nu bergen beklom of moorden pleegde, ironisch genoeg was je je veel meer van het leven bewust als de dood zo nabij was.

Zijn vluchtroute door de bossen kwam uit bij een stille weg waar een auto gereed zou staan om hem naar Dulles Airport te brengen, niet ver weg. Daarna wachtten er weer andere missies op andere plaatsen, waarschijnlijk veel exotischer dan hier. Maar voor deze opdracht had de omgeving bepaalde voordelen.

Iemand in de stad vermoorden was het moeilijkst. Een plaats voor je wapen vinden, de trekker overhalen en daarna weer veilig weg zien te komen – dat werd allemaal veel lastiger door de nabijheid van getuigen of zelfs de politie. Nee, dan liever het platteland, de rust van het buitenleven, de beschutting van bomen en de grotere afstanden tussen de huizen. Daar zou hij wel elke dag van de week kunnen toeslaan, als een wolf op een koeienweitje.

Serov zat op een boomstronk, vlak achter de bosrand en ongeveer dertig meter van het huis. De bomen stonden dicht op elkaar, maar toch had hij hier een vrij schootsveld; een kogel had maar een paar centimeter vrije ruimte nodig. Volgens zijn informatie zouden de man en de vrouw het huis binnengaan door de achterdeur. Maar zo ver zouden ze nooit komen. Waar hij de laser richtte, zou de kogel vernietigend toeslaan. En hij wist zeker dat hij zelfs een vuurvliegje zou kunnen raken vanaf twee keer deze afstand tot het huis.

Alles was zo goed georganiseerd dat Serovs instinct hem waarschuwde dat hij extra op zijn hoede moest zijn. En daar had hij nu een concrete reden voor: de man in het huis. Het was geen smeris. Politie mensen slopen niet door de struiken en pleegden geen inbraken. Omdat niemand hem voor de aanwezigheid van de man gewaarschuwd had, stond hij dus niet aan Serovs kant. Maar de Rus hield er niet van om zijn plannen te wijzigen. Als de man niet reageerde op het moment dat de twee slachtoffers werden neergeschoten, zou Serov zich aan zijn oorspronkelijke plan houden en door het bos ontsnappen. Als de vreemdeling er zich op een of andere manier mee bemoeide of naar buiten kwam stormen als de schoten vielen... dan had Serov genoeg munitie en zouden er drie lijken achterblijven in plaats van twee.